

PUTTE, Karel van de (Pittem 2 februari 1850 – Gent 19 februari 1922).

Liep school aan het Klein Seminarie van Roeselare waar hij onder andere les kreeg van Hugo Verriest. In de lettergilde van het college stelde Van de Putte zijn eerste pennenvruchten voor. Zijn filosofiestudies zette hij al vlug stop. In 1874 trad hij binnen bij de paters minderbroeders franciscanen maar na twee jaar trad hij uit en vatte hij samen met Albrecht Rodenbach de studies in de rechten in Leuven aan. Hij volgde college bij Pieter P. Alberdingk Thym en was lid van Met Tijd en Vlijt. Tijdens zijn studies begon hij zijn literair werk te publiceren en schreef hij bijdragen voor *De Vlaamsche Vlagge*, *Rond den Heerd* en de *Gazette van Tielt*.

Na het ambt van griffier in Aarschot te hebben bekleed, werd Van de Putte in 1892 vrederechter in Ardooie. Hij richtte er een Vlaamse sprekersbond op en was in de lokale studentenbonden een veelgevraagde spreker. Zijn poëzie en proza is godsdienstig en flamingantisch van aard. De Vlamingen moesten volgens hem hun vrijheid herwinnen, zich van de Waalse overheersing ontdoen en zich naar het Noorden richten.

WERKEN: Edmond Minne. Een ouderlijk Kruiske en Raveschoot ofte Drie naamveranderingen, 1877; – Een Kransje aan Denterghem, 1877; – Jonkheidsschets, Vorst, Schild en Vriend, 1880; – Gedachten, 1888; – Gedichten, Verzamelde Gedichten, 2 dln., 1898; – Dwaal- en Straallicht, 1900; – Rijm en Sneeuw, 1902; – Rijmkrans of Gezangen aan een Heilighdom, 1904; – Wij, Vlamingen vragen ons recht na

*tachtentig jaren onrecht, 1910; – Ter nagedachtenis mijner duurbare Zuster, 1910.*

LITERATUUR: K. de Busschere, ‘Karel Van de Putte’, in *De Roede van Tielt* (1985), p. 106-156.

FILIP BOUDREZ